

Curtea confirmă că, atunci când a impus un plafon de cote de emisie de gaze cu efect de seră Poloniei și Estoniei, Comisia și-a depășit competențele

Prin urmare, se impune respingerea recursurilor formulate de Comisie împotriva hotărârilor Tribunalului prin care s-au anulat deciziile acesteia

Directiva din 2003¹ a stabilit un sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în Comunitate cu scopul de a reduce influența acestor emisii asupra climatului. Directiva prevedea că, pentru fiecare perioadă de cinci ani, fiecare stat membru elaborează un plan național de alocare (PNA) în care precizează cantitatea totală de cote pe care intenționează să le aloce pentru perioada respectivă și modul în care și-a propus să le atribuie. Aceste planuri trebuiau întemeiate pe criterii obiective și transparente, inclusiv pe criteriile enumerate în directivă, luând în considerare observațiile publicului. Planurile sunt publicate și notificate Comisiei și celorlalte state membre. În cazul incompatibilității cu criteriile enumerate în directivă, Comisia poate respinge PNA-ul în cauză sau orice element al acestuia. Statul membru decide cu privire la cantitatea totală de cote pe care le alocă pentru perioada respectivă și inițiază procesul de alocare a cotelor respective operatorilor fiecărei instalații numai în cazul în care modificările propuse sunt acceptate de Comisie.

În 2006, Polonia și Estonia au notificat Comisiei PNA-urile respective pentru perioada 2008-2012. Prin două decizii din 2007, Comisia a constatat incompatibilitatea acestor PNA-uri cu mai multe criterii din directivă și a decis că trebuiau diminuate cu 26,7%² și, respectiv, cu 47,8%³ cantitățile totale anuale de cote de emisii în raport cu cele pe care cele două state membre propuneau să le emită.

În continuare, Polonia pe de o parte, susținută de Ungaria, de Lituania și de Slovacia, iar pe de altă parte Estonia, susținută de Lituania și de Slovacia, au introdus acțiuni în anulare împotriva deciziei Comisiei care le viza. Comisia a fost susținută de Regatul Unit.

Prin Hotărârile din 23 septembrie 2009, Tribunalul a anulat deciziile în litigiu⁴. Tribunalul a statuat că, atunci când a adoptat aceste decizii, Comisia și-a depășit competențele. Tribunalul a constatat de asemenea că, prin decizia adresată Poloniei, Comisia a încălcat obligația de motivare, iar prin decizia privind Estonia, a încălcat principiul bunei administrări.

Comisia a introdus prezentele recursuri la Curtea de Justiție și a solicitat anularea acestor hotărâri⁵.

¹ Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, p. 32, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 78), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2004/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 2004 (JO L 338, p. 18, Ediție specială, 15/vol. 12, p. 61).

² De la 284,648332 milioane de tone echivalent dioxid de carbon (MteCO₂) la 208,515395 MteCO₂ pe an.

³ De la 24,375045 milioane de tone echivalent dioxid de carbon (MteCO₂) la 12,717058 MteCO₂ pe an.

⁴ Cauzele [T-183/07](#), Polonia/Comisia și [T-263/07](#), Estonia/Comisia (a se vedea, de asemenea, CP nr. [76/09](#)).

⁵ În așteptarea deciziilor Curții în prezentele cauze, procedurile în fața Tribunalului în alte patru cauze privind PNA-urile statelor membre următoare au fost suspendate: Republica Cehă/Comisia (cauza [T-194/07](#)), Ungaria/Comisia (cauza [T-221/07](#)), România/Comisia (cauzele [T-483/07](#) și [T-484/07](#)).

Prin Hotărârile pronunțate astăzi, Curtea respinge argumentele invocate de Comisie în susținerea recursurilor.

Curtea arată că directiva nu prevede o metodă specifică pentru elaborarea unui PNA și pentru stabilirea cantității totale de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate. Dimpotrivă, prevede expres că statele membre trebuie să determine cantitatea totală de cote care trebuie alocate ținând cont, printre altele, de politica energetică națională și de programul național în materie de schimbări climatice.

Așadar, statele membre dispun de o anumită marjă de manevră pentru transpunerea Directivei 2003/87 și, prin urmare, pentru alegerea măsurilor pe care le consideră cel mai bine adaptate pentru aducerea la îndeplinire a obiectivului stabilit de directiva menționată.

Curtea subliniază că eventualele diferențe privind datele înscrise în PNA și metodele de evaluare reținute de statele membre reprezintă manifestarea marjei lor de manevră, pe care Comisia trebuie să o respecte în cadrul controlului de conformitate pe care îl realizează.

În ceea ce privește Comisia, aceasta poate asigura egalitatea de tratament a statelor membre în mod adecvat examinând cu același nivel de diligență planul prezentat de fiecare dintre ele.

În plus, Curtea respinge argumentul invocat de Comisie potrivit căruia, din motive de economie procedurală, ar trebui să i se recunoască atribuția de a stabili cantitatea maximă de cote de emisii de gaze cu efect de seră care trebuie alocate. Dacă s-ar recunoaște Comisiei o asemenea atribuție s-ar depăși limitele unei interpretări teleologice a acestei directive și ar însemna să se confere acestei instituții competențe lipsite de orice temei juridic. În acest context, Curtea subliniază că, în schimb, Comisia nu își depășește competențele dacă anunță, în dispozitivul unei decizii de respingere a unui plan, fără să stabilească în mod obligatoriu cantitatea maximă a unor asemenea cote, că nu va respinge modificările aduse acestui plan dacă vor fi conforme cu propunerile și cu recomandările făcute în această decizie de respingere. Un astfel de procedeu este conform cu principiul cooperării loiale între statele membre și Comisie și corespunde totodată obiectivelor de economie procedurală.

Pe de altă parte, Curtea arată că legiuitorul Uniunii, singurul competent să efectueze modificări ale directivei, a apreciat necesar să amendeze articolul 9 din aceasta⁶. Această directivă de modificare prevede instituirea unui sistem mai armonizat pentru a eficientiza utilizarea beneficiilor provenite din comercializarea cotelor, pentru a evita perturbarea pieței interne și pentru a facilita conectarea cu alte sisteme de comercializare a drepturilor de emisie.

În cele din urmă, întrucât dispozițiile atacate de Polonia și de Estonia nu erau separabile de celelalte dispoziții din deciziile în litigiu, Curtea constată că Tribunalul a anulat în mod întemeiat aceste decizii în întregime.

MENȚIUNE: Curtea de Justiție poate fi sesizată cu un recurs, limitat la chestiuni de drept, împotriva unei hotărâri sau ordonanțe a Tribunalului. În principiu, recursul nu are efect suspensiv. Dacă este admisibil și întemeiat, Curtea anulează decizia Tribunalului. Atunci când cauza se află în stare de judecată, Curtea poate să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul. În caz contrar, ea trimite cauza spre rejudecare Tribunalului, care este legat de decizia pe care Curtea a pronunțat-o în recurs.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720

⁶ Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătățirii și extinderii sistemului comunitar de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră (JO L 140, p. 63) prevede instituirea unui nou sistem, potrivit căruia cantitatea de cote alocate anual pentru întreaga Uniune începând din 2013 se diminuează începând de la jumătatea perioadei 2008-2012 cu un factor linear de 1,74% în raport cu totalul anual mediu al cotelor alocate de statele membre în conformitate cu deciziile Comisiei privind PNA-urile lor care vizează cotele pentru perioada 2008-2012.

